

تاریخ تجدری بر

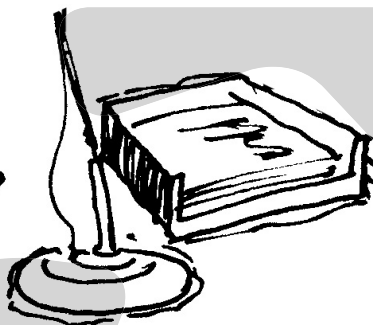

دارویی را به اطلاع جمع می‌رساندم، تا آن‌ها نیز به اطلاع بالاتری‌ها برسانند.

البته، لازم به یادآوری نیست که آن جلسه هم مانند تمام جلسات دیگر یک متولی داشت که او مسایل را منتقل می‌کرد. این را هم اضافه کنم که از آن جمع، امروز مرحوم دکتر میرخانی در جمع نیست، که خدایش رحمت کند. بقیه در جاهای دیگر مشغول هستند. کمبودهای دارویی

سال‌های ۶۴ و ۶۵ بود و جنگ ایران و عراق کماکان ادامه داشت. چهار سالی می‌شد که سرپرستی داروخانه‌های دانشکده داروسازی دانشگاه تهران را قبول کرده بودم. جلساتی در نخست وزیری توسط تعدادی از دانشجویان پزشکی که عمدتاً دانشجوی دانشگاه شهید بهشتی بودند، تشکیل می‌شد و پیرامون مسایل دارویی هم بحث‌هایی صورت می‌گرفت. من به دلیل مسؤولیتی که داشتم به طور مرتب در این جلسات شرکت می‌کردم و مشکلات و کمبودهای

این مسایل باعث گردید تا سرانجام نخست وزیر بپذیرد تا جلسه‌ای با مرحوم عالی‌نسب که مشاور اقتصادی وقت نخست وزیر بود، تشکیل شده و نتیجه آن جلسه عملیاتی گردد. لازم به یادآوری است که جلسات نخست‌وزیری حدود دو سالی بود که ادامه داشت و این مسأله مربوط به سال ۱۳۶۷ می‌باشد. سرانجام جلسه با حضور معاونت دارویی وقت وزارت بهداشت، مسؤول جلسات نخست‌وزیری و این‌جانب در دفتر مرحوم عالی‌نسب تشکیل گردید. پس از چندین ساعت بحث و تبادل نظر پیرامون مشکلات اقتصادی داروخانه و پایین بودن قیمت دارو، به دلیل عدم پذیرش دولت برای افزایش قیمت دارو، پیشنهاد جدیدی با هماهنگی معاونت وقت دارویی وزارت بهداشت از طرف این‌جانب مطرح گردید که پس از بحث و تبادل نظر از طرف مرحوم عالی‌نسب مورد پذیرش قرار گرفت و قرار شد که توسط نخست‌وزیری جهت اجرا به وزارت بهداشت ابلاغ شود. پیشنهادی که مورد موافقت قرار گرفت، همان برقراری «فرانشیز حق فنی» برای داروخانه بود. در سال ۶۷ این «فرانشیز» یا به قول امروز «تعرفه» مبلغ ۵۰ ریال برای هر نسخه بود. البته، این را هم اضافه کنم که در آن سال‌ها از مشورت انجمن داروسازان برای برقراری تعرفه فنی کمک‌های زیادی گرفتیم.

به واسطه جنگ از یک سو، و پایین بودن قیمت دارو از سوی دیگر، داروخانه را دچار مشکلات اقتصادی کرده و دخل و خرج داروخانه در آن سال‌ها به سختی جفت‌وجور می‌شد. از طرفی، به واسطه مشکلات طبیعی ناشی از جنگ، دولت زیر بار افزایش قیمت دارو نمی‌رفت. البته، همان‌طور که تمامی دست‌اندرکاران دارویی می‌دانند قیمت دارو چه در آن سال‌های مورد بحث، و چه امروز، نسبت به حتی کشورهای منطقه نیز بسیار پایین و ارزان است. در این جلساتی که در نخست‌وزیری تشکیل می‌شد، به دفعات از معاونت محترم وقت دارویی وزارت بهداشت نیز دعوت به عمل آمد تا فکری به حال چرخ‌های لنگان اقتصاد داروخانه شود. پایین بودن قیمت دارو در آن سال‌ها طوری بود که قیمت یک ورق ده عددی قرص اسپرین بچه (۱۳ ریال) با قیمت یک بسته کبریت مقایسه می‌شد. انتقال مرتب

تولد تعرفه حق فنی داروخانه در سال ۶۷ می‌گذرد و در طول این سال‌ها اگرچه این «تعرفه» هم رشد کرده و هم به اشکال دیگری در آمده، ولی به عنوان پشتوانه‌ای علمی و اقتصادی برای داروخانه باقیمانده است. چرا که داروخانه مرکزی درمانی است که در آن ارایه خدمات درمانی می‌شود و این خدمت بهایی دارد که همانا تعرفه حق فنی است. البته، در طول این سال‌ها، خصوصاً سال‌های اخیر باید از پیگیری‌های انجمن داروسازان برای بقای این «تعرفه» قدردانی کرده و از تمامی داروسازان بخواهیم که با عملکرد خود پشتوانه پایداری این «تعرفه حق فنی» باشند. زیرا این «تعرفه» برای خدمات علمی ارایه شده به بیمار در داروخانه بوده و همان نقشی را دارد که ویزیت پزشکان دارا می‌باشد.

دکتر فریدون سیامک نژاد

برقراری «تعرفه حق فنی» از دو جنبه حائز اهمیت بود. اول این که به اقتصاد داروخانه کمک می‌کرد. دوم این که باعث می‌شد که داروساز در داروخانه به واسطه این تعرفه، با دلگرمی بیشتری اطلاعات دارویی را در اختیار بیمار قرار دهد که این خود باعث می‌گردد تا داروخانه به عنوان یکی از ایستگاه‌های چرخه درمانی مملکت مطرح بوده و داروساز مستقر در داروخانه کار علمی خود را به رخ بکشد.

البته، واقعیت هم این است که دکتر داروساز در داروخانه اگر بیشتر از یک پزشک عمومی اطلاعات دارویی در اختیار بیمار قرار ندهد، کمتر نمی‌دهد. این را هم اضافه کنم که دکتر داروساز در بسیاری موارد در داروخانه مشاور پزشک برای تجویز داروی بهتر برای بیمار است.

همان‌گونه که اشاره شد، امروز حدود ۲۶ سال از

